

Ik koning en jij koningin

Het is even na achten in de ochtend, mijn dochter verlaat het huis om naar school te gaan en ik sta in de keuken bij de radio. We hebben net het nieuws gehoord. Ik ben nog in staat van bewondering; zo abrupt sterven terwijl vrijwel niemand wist dat je al achttien maanden met de ziekte rondliep.

Het was zijn laatste transformatie, zegt verslaggever Jeroen Wielaert op de radio, en dat klinkt al even bewonderend. David wisselt weer eens van gedaante, radicaal en op zijn eigen onnavolgbare wijze.

Dan zet 'Heroes' in.

Ik sta in de keuken en schraap met een botmes wasresten van een platte glazen kaarshouder. Mijn vrouw leunt iets verderop tegen het aanrecht. Ik schraap en schraap en zie de kaarshouder vager worden. En kijk even naar links, mijn vrouw zegt iets, ik versta haar niet, ze is in tranen. Ik kijk weer naar de kaarshouder, ik zie niks, synthesizer en gitaren stuwen.

I, I will be king. And you, you will be queen.

Ik veeg door mijn ogen en zeg, lachend: 'En we kennen de man niet eens.'

De vrouw naast mij is bijna anderhalf decennium jonger dan ik. Ze heeft haar Bowie niet gekend. Ik de mijne niet. Maar hij zit ergens in ons, hij heeft aan onze levensdraden meegeweven. En zich losgeknipt.

We luisteren naar 'Lazarus'. Van zijn laatste cd 'Black Star'. Gecomponeerd tijdens zijn ziekte, zijn dagen net lang genoeg uitgeteld om de verschijning van het album, afgelopen vrijdag, nog mee te maken, net als de gelijknamige musical die onder leiding van Ivo Van Hove begin december in New York in première ging.

Toen was hij nog even op het toneel verschenen – breed lachend – om te midden van het theatergezelschap de ovaties in ontvangst te nemen. Maar alleen Ivo wist: hij lijdt. Nog geen half uur later stort hij in.

'Lazarus' begint met de woorden:

Look up here, I'm in heaven.

In een bed van saxofoon en gitaren. De saxofoon, waarmee voor hem, David Jones, de liefde voor de muziek begon.

Het nummer weent en laait, en eindigt als de saxofoon wegsterft in korte scherpe gitaarklanken, die als harde metalige signalen de kosmos in schieten, recht in de diepste eenzaamheid van het heelal. Bakens van geluid.

Ja, daarvan kennen we elkaar, Bowie, mijn vrouw, ik en al die honderdduizenden anderen van over de hele wereld. We zijn bewoners van het heelal en hij nam ons mee de ruimte in, al sinds Major Tom. Hij was als acteur de man die naar de aarde viel. En iedereen kon er koning zijn, en koningin.

Voor Bowie was deze wereld altijd al te klein. In 1973 gaf hij die aarde nog vijf jaar. Toen was hij Ziggy, de buitenaardse verlosser, die zich in een *Rock 'n roll suicide* zou storten. Bowie, de Starman. *I'm not popstar, I'm a black star.*

Bowie maakte meer dan muziek, hij maakte, zei Ivo Van Hove, een *sound* en dat is nauwelijks vertaalbaar. Hij kon een band van acht man als een orkest laten klinken. Al zijn songs waren persoonlijk en integer. Zo was hij mijn Bowie. En de Bowie van anderen. En we kenden hem niet eens. Hij stierf in New York.

En wild was de wind die dag.

